

Arrest

nr. 270 992 van 6 april 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VANBESIEN
St. Guibertusplein 18
2222 ITEGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 10 januari 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 december 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WUYTS, die loco advocaat S. VANBESIEN verschijnt voor verzoekster en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 september 2020 diende verzoekster een aanvraag in om een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 15 december 2021 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag onontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.09.2020 werd ingediend door :

*B., A. (...)
nationaliteit: Armenië
geboren te J. op [...]1969
adres: [...] MECHELEN*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene diende op 01.04.2009 in België een verzoek in om internationale bescherming. Deze procedure werd op 05.08.2010 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De duur van deze procedure – namelijk iets meer dan 1 jaar en 4 maanden – was zeker niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrestnr. 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene verklaart dat ze reeds geruime tijd een woning huurt en dat een tijdelijke terugkeer naar haar land van herkomst zou impliceren dat ze haar woning niet meer kan betalen en ze deze zou kwijtraken. Ten bewijze hiervan legt ze een huurcontract voor dat ingaat vanaf 01.06.2018 met een minimumduur van drie jaar. Er kan opgemerkt worden dat de minimumduur ondertussen verlopen is en dat betrokkene niet aantoont dat deze huurovereenkomst nog geldig is, aangezien ze heeft nagelaten om haar dossier te actualiseren. Ook toont betrokkene niet aan dat ze de huur niet verder meer zou kunnen betalen voor de duur die nodig is om haar aanvraag in te dienen via de gewone procedure. Bovendien tekende betrokkene deze huurovereenkomst op een moment dat ze wist dat ze zich in illegaal verblijf bevond. Haar verzoek tot internationale bescherming werd immers definitief verworpen door de RVV op 05.08.2010. Bovendien werd op 24.06.2013 aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 dd 17.05.2013) betekend. Betrokkene wist dus dat zij het land diende te verlaten. Zij verkoos echter geen gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten en om illegaal op het grondgebied te verblijven.

Dit argument kan dus niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Mevrouw verklaart dat ze een recent contract van onbepaalde duur heeft en dat ze dit zou kwijtraken indien ze voor lange tijd het land dient te verlaten om haar aanvraag in te dienen in Armenië. Ten bewijze hiervan legt betrokkene een arbeidscontract voor dd 28.07.2020 dat ingaat vanaf het ogenblik dat ze zal beschikken over de noodzakelijke arbeidskaart. Aangezien betrokkene niet aantoont dat ze beschikt over de noodzakelijke arbeidskaart heeft dit contract nog geen ingang gevonden. Dit element kan dus niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene verklaart nog dat ze steeds gewerkt heeft. Hiervan legt ze echter geen bewijs voor. Bovendien vormt een eventuele eerdere tewerkstelling evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang de procedure aangaande haar aanvraag tot internationale bescherming niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens haar verblijf in haar eigen behoeften te voorzien. Vermits deze procedure werd afgesloten op 05.08.2010 is tevens haar officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied sindsdien vervallen. Indien betrokkene toch een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen op basis van tewerkstelling, dient zij de hiertoe door de wet voorziene procedure te volgen.

Betrokkene verwijst verder naar het feit dat er geen Belgische diplomatieke of consulaire post is in haar land van herkomst. Ondanks het feit dat betrokkene zich inderdaad dient te wenden tot de Belgische

ambassade te Moskou, Rusland, voor het indienen van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, legt betrokkene geen bewijzen voor dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn om aan de nodige reisdocumenten te geraken. Het blijft in haar argumentatie bij een loutere verklaring, die niet wordt ondersteund door enige vorm van bewijs. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat iedere Armeense onderdaan die via de gewone procedure een aanvraag om machtiging tot verblijf wenst in te dienen, zich dient te wenden tot de Belgische ambassade te Moskou. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Armeense burgers.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij reeds meer dan 11 jaar, namelijk sinds 2009, in België verblijft, dat ze verschillende sociale banden heeft ontwikkeld met België en zijn inwoners, dat zij sterk geïntegreerd is en dat zij vlot Nederlands spreekt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt verweerder een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op aangezien verzoekster onder inreisverbod staat. Hij citeert daarbij uitgebreid uit het arrest nr. 146 608 van de Raad van 28 mei 2015 waarin het beroep werd verworpen gericht tegen de vorige beslissing van 3 oktober 2013 waarbij de vorige aanvraag van verzoekster om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

In de nota stelt verweerder:

"Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat verzoeksters een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet aan verzoeksters bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (cf. RvS 16 januari 2006, nr. 153.761). De Raad stelt vast dat niet wordt betwist dat de gemachtigde een beslissing nam tot afgifte van inreisverboden op 3 oktober 2013 van drie jaar. Verzoeksters hebben tegen deze inreisverboden geen ontvankelijk beroep ingediend bij de Raad, zoals supra vastgesteld. Artikel 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt omtrent het inreisverbod het volgende: "Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder: (...) 8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering (...)" Artikel 74/11, § 3 van de Vreemdelingenwet voorziet verder: "§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4. " Uit de voornoemde bepalingen volgt aldus dat het inreisverbod in werking treedt met de betekening ervan en dat vanaf die datum aan de betrokkene - voor de in het inreisverbod vermelde termijn - niet enkel de toegang tot het grondgebied, maar ook het verblijf op het grondgebied van het Rijk wordt verboden. Enkel het toekennen van de internationale bescherming overeenkomstig de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet of een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan dit verbod buiten werking stellen. Gezien artikel 74/11, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet er niet in voorziet dat het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou kunnen ingaan tegen het inreisverbod en zulks ook niet blijkt uit de overige bepalingen van de Vreemdelingenwet, en gezien artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat het inreisverbod gedurende zijn geldingsduur een verbod behelst om op het grondgebied te verblijven, dient te worden besloten dat aan de vreemdeling die valt onder een geldend inreisverbod geen verblijfsmachtiging op grond van voormeld artikel 9bis kan worden

toegekend tot op het ogenblik dat de duur van het inreisverbod is verlopen of tot aan een eventuele schorsing, vernietiging, opheffing of intrekking ervan (zie *mutatis mutandis*: RvS 9 maart 2012, nr. 218.401). Zoals *supra* gesteld zijn de inreisverboden ondertussen definitief geworden. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt bovendien niet dat deze inreisverboden door het bevoegde bestuur zouden zijn opgeheven, opgeschort of ingetrokken. Evenmin blijkt dat verzoeksters daartoe een aanvraag indienden conform artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet. Overigens blijkt uit artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet dat de aanvraag tot opheffing of opschorting moet worden aangevraagd bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, en dat de betrokken onderdaan van een derde land tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting geen enkel recht heeft op toegang tot of verblijf in het Rijk. Derhalve blijkt dat verzoeksters thans onder de gelding vallen van de inreisverboden van drie jaar die tot nader order niet zijn vernietigd of geschorst door de Raad en waarvan ook niet blijkt dat ze door het bevoegde bestuur zijn ingetrokken, opgeschort of opgeheven. Gelet op het feit dat verzoeksters onderworpen zijn aan een inreisverbod, waardoor hen “de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten” gedurende een termijn van drie jaar wordt verboden, kan een eventuele nietigverklaring van de eerste twee bestreden beslissingen slechts aanleiding geven tot (nieuwe) negatieve beslissingen van de gemachtigde, daar de inreisverboden de toekenning van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet verhinderen. Zodoende kunnen verzoeksters op heden geen actueel belang doen gelden bij hun beroep tegen de beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van voormeld artikel 9bis onontvankelijk werd verklaard en kan het beroep ingesteld tegen de eerste twee bestreden beslissingen geen nuttig effect ressorderen. Bovendien is het vaste rechtspraak van de Raad van State dat wanneer het belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, de verzoeksters daarover standpunt moeten innemen en het actuele karakter van hun belang aantonen (RvS 18 december 2012, nr. 221.810 en RvS 13 februari 2015, nr. 230.190). Ter zitting volhardt de raadsman in het belang omdat zij meent dat nu werd aangevoerd dat zij niet kunnen terugkeren in het kader van het middel tegen de onontvankelijkheidsbeslissingen, hieruit impliciet ook zou moet worden afgeleid dat de inreisverboden wel zijn aangevochten. Om de *supra* aangehaalde redenen aanvaardt de Raad dit niet. Het beroep is derhalve eveneens onontvankelijk tegen de eerste en tweede bestreden beslissing.”

Het voornoemd inreisverbod uit 2013 is noch steeds van kracht aangezien betrokkenen geen enkel bewijs voorleggen dat zij zijn teruggekeerd. Een inreisverbod treedt immers pas in werking op de dag dat je het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk verlaten hebt (HvJ, *Ouhrami* van 26 juli 2017).

In lijn met het gewijsde van voornoemd arrest in casu wordt dan ook opgeworpen dat verzoekster onderworpen is aan een inreisverbod, waardoor haar “de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten” gedurende een termijn van drie jaar wordt verboden, waardoor een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing slechts aanleiding kan geven tot (nieuwe) negatieve beslissingen van de gemachtigde, daar de inreisverboden de toekenning van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet verhinderen. Zodoende kan verzoekster op heden geen actueel belang doen gelden bij hun beroep tegen de beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van voormeld artikel 9bis onontvankelijk werd verklaard en kan het beroep ingesteld tegen de bestreden beslissing geen nuttig effect ressorderen.

Bovendien is het vaste rechtspraak van de Raad van State dat wanneer het belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, de verzoeksters daarover standpunt moeten innemen en het actuele karakter van hun belang aantonen (RvS 18 december 2012, nr. 221.810 en RvS 13 februari 2015, nr. 230.190).”

De Raad stelt vast dat verweerder wijst op het voormelde arrest. Tegen dit arrest werd geen cassatieberoep ingediend zodat het kracht van gewijsde heeft.

Ook al dateert het inreisverbod van 3 oktober 2013, heeft het inreisverbod een duur van drie jaar en bepaalt artikel 74/11, § 3 van de Vreemdelingenwet (nog steeds) dat het inreisverbod in werking treedt de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend (hetgeen in casu op 22 oktober 2013 was), wijst verweerder in de nota op het arrest *Ouhrami* van het Hof van Justitie van 26 juli 2017 waarin het Hof van Justitie heeft uitgelegd dat een inreisverbod pas in werking treedt op de dag dat men het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten.

De Raad leest in het arrest *Ouhrami*:

“49 Daaruit volgt dat het onrechtmatige verblijf van de betrokkene tot het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de terugkeerverplichting en bijgevolg van de daadwerkelijke terugkeer naar zijn land van herkomst, een land van doorreis of een ander derde land, in de zin van artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115, wordt beheerst door het terugkeerbesluit en niet door het inreisverbod, dat pas

vanaf dat tijdstip rechtsgevolgen teweegbrengt door het de betrokkene te verbieden om gedurende een bepaalde periode na zijn terugkeer het grondgebied van de lidstaten weer te betreden en er opnieuw te verblijven." (eigen onderlijnen)

En:

"52 Aan deze doelstelling van artikel 11 van richtlijn 2008/115 en aan het algemene doel dat met deze richtlijn wordt nagestreefd, zoals in herinnering gebracht in punt 40 van dit arrest, zou afbreuk worden gedaan indien de weigering van een dergelijke derdelander om gevolg te geven aan de terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem in staat zou stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod, wat het geval zou zijn indien het tijdvak waarin een dergelijk inreisverbod geldt, gedurende deze procedure zou kunnen ingaan of verstrijken.

53 Uit de bewoordingen, de opzet en het doel van richtlijn 2008/115 vloeit dus voort dat het tijdvak van het inreisverbod pas ingaat vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten."

En:

"58.....Gelet op een en ander dient op de eerste vraag te worden geantwoord dat artikel 11, lid 2, van richtlijn 2008/115 aldus moet worden uitgelegd dat de duur van het inreisverbod als bedoeld in deze bepaling, die in principe niet meer dan vijf jaar bedraagt, moet worden berekend vanaf het tijdstip waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten."

Het Hof van Justitie stelt dat een inreisverbod pas rechtsgevolgen teweegbrengt vanaf het tijdstip dat de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk verlaat en dat de duur van het inreisverbod begint te lopen vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten. Het Hof van Justitie heeft dit standpunt opnieuw herhaald in het arrest JZ van 17 september 2020, C-806/18. In dit arrest stelt het Hof van Justitie onder meer als volgt: *"32 In de punten 45 tot en met 51 van het arrest van 26 juli 2017, Ouhrami (C 225/16, EU:C:2017:590), waarvan de verwijzende rechter zich afvraagt wat de strekking is, heeft het Hof in wezen opgemerkt dat uit de uitdrukking „inreisverbod”, de bewoordingen van artikel 3, punten 4 en 6, van richtlijn 2008/115 en de bewoordingen en het doel van artikel 11, lid 1, alsmede uit de opzet van de richtlijn – waarin een duidelijk onderscheid wordt gemaakt tussen het terugkeerbesluit en een eventueel verwijderingsbesluit, enerzijds, en het inreisverbod, anderzijds – voortvloeit dat een dergelijk verbod wordt geacht een terugkeerbesluit aan te vullen door het de betrokkene te verbieden gedurende een bepaalde tijd na zijn „terugkeer”, en dus na zijn vertrek van het grondgebied van de lidstaten, dat grondgebied opnieuw te betreden en er vervolgens te verblijven. Een eventueel inreisverbod vormt aldus een middel om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal kan terugkeren op het grondgebied van de lidstaten. Voor het ingaan van een dergelijk verbod wordt dus verondersteld dat de betrokkene dat grondgebied eerst heeft verlaten. 33 Daaruit volgt dat het illegale verblijf van een onderdaan van een derde land tot het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de terugkeerverplichting wordt beheerst door het terugkeerbesluit en niet door het inreisverbod, dat pas rechtsgevolgen teweegbrengt vanaf het tijdstip dat die onderdaan het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk verlaat." (eigen onderlijnen)*

Echter, de Raad kan alleen maar vaststellen dat de Raad van State een eigen lezing geeft aan het arrest Ouhrami en een onderscheid maakt tussen het "bestaan" van het inreisverbod en het "ingaan" van de duur ervan. Daargelaten de vraag of dit onderscheid steun vindt in de voormelde arresten van het Hof van Justitie, is dit de lezing die de Raad van State eraan geeft. Zo leest de Raad in het cassatie-arrest nr. 240.394 van 11 januari 2018: *"Afin de donner à l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 précitée une lecture compatible avec l'enseignement de la Cour de justice de l'Union européenne relatif à l'article 11 de la directive 2008/115/CE dont il assure partiellement la transposition, il y a nécessairement lieu d'interpréter le paragraphe 3 de cet article, en ce sens que l'interdiction d'entrée qui « complète » une décision de retour existe et a force obligatoire dès le jour de la notification de la décision d'interdiction d'entrée mais que le délai pour lequel l'interdiction d'entrée a été fixée ne commence à courir qu'après que l'intéressé a effectivement quitté le territoire." (eigen onderlijnen)*

Op grond van de lezing die de Raad van State geeft aan het arrest Ouhrami moet in casu worden vastgesteld dat verzoekster, die niet betwist dat ze sedert de kennisgeving van het inreisverbod het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten, onder inreisverbod staat en dat de termijn van drie jaar

nog niet is beginnen lopen. In acht genomen deze lezing door de Raad van State van het arrest Ouhrami samen met het gewijsde van het bovengenoemde arrest van de Raad, moet opnieuw worden aangenomen dat verzoekster geen belang heeft bij het actueel beroep omdat het inreisverbod de toekenning van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet verhindert. Het staat verzoekster vrij vanuit het buitenland de opheffing of schorsing van het inreisverbod te vragen op grond van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet.

In de synthesememorie formuleert verzoekster volgende repliek op de opgeworpen exceptie:

“In haar nota met opmerkingen dd. 19 januari 2022 stelt verwerende partij eenvoudigweg dat er sprake zou zijn van een inreisverbod uit 2013. Gelet op het feit dat er een inreisverbod hangende zou zijn, zou er heden geen actueel belang zijn van verzoekende partij om haar beroep te verantwoorden.

Verzoekster merkt op dat in haar nota met opmerkingen verwerende partij opeens nieuwe elementen poneert, dewelke zij voorheen op geen enkel moment heeft vermeld. Nergens in de bestreden beslissing verwijst verwerende partij op enig moment naar het bestaan van een inreisverbod uit 2013! Meer nog, verwerende partij verwijst in haar beslissing wél naar een bevel tot grondgebied verlaten van 17 mei 2013 hetgeen op 24 juni 2013 zou betekend zijn:

“Haar verzoek tot internationale bescherming werd immers definitief verworpen door de RW op 05.08.2010. Bovendien werd op 24.06.2013 aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 dd 17.05.2013) betekend. Betrokkene wist dus dat zij het land diende te verlaten. Zij verkoos echter geen gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten en om illegaal op het grondgebied te verblijven. ”

(Beslissing verwerende partij dd. 15 december 2021)

Verzoekster heeft aldus een beschikking van verwerende partij ontvangen met daarin de nodige argumenten waarom verwerende partij deze onontvankelijk te verklaren.

Deze argumentatie is uiteraard essentieel daar dit verzoekster toelaat om deze beschikking te begrijpen én dit haar toelaat om hiertegen een hoger beroep aan te tekenen.

Het feit dat verwerende partij in deze beschikking op géén enkel moment ingaat op een mogelijk uitstaand inreisverbod, impliceert uiteraard dat verwerende partij hiervan afstand heeft gedaan.

Er kan immers van verwerende partij worden verwacht dat zij in haar beschikking alle argumenten waarop zij zich wenst te beroepen kenbaar maakt.

Dit teneinde verzoekster en haar raadsman toe te laten om deze niet alleen te begrijpen, maar ook om hiertegen hoger beroep te kunnen aantekenen.

Het feit dat zij nergens in haar beslissing dd. 15 december 2021 heeft aangehaald dat er geen belang zou zijn voor verzoekster om een regularisatieaanvraag in te dienen, impliceert dat zij afstand heeft gedaan van dit argument en dat zij hierop niet achteraf kan op terugkomen.

Het gaat bovendien ook niet op om later nieuwe elementen toe te voegen, daar dit een schending zou uitmaken van het recht op verdediging daar verzoekster hier uiteraard niet meer adequaat op kan reageren.

Nieuwe elementen kunnen aldus in huidige procedure niét meer voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden ingeroepen.

Dit gelet op het feit dat de Raad enkel rekening kan houden met de gegevens die aan het bestuur voorlagen en waarop zij zich gebaseerd heeft ten tijde van de beslissing:

“2.10 Ik beschik over nieuwe gegevens en wil die aan de Raad voorleggen. Kan dit nog?

In principe kunnen bij een annulatieberoep geen nieuwe gegevens worden voorgelegd. Aangezien de Raad zich bij het annulatieberoep tot een wettigheidscontrole beperkt, waarbij de Raad slechts rekening kan houden met de gegevens die aan het bestuur voorlagen op het ogenblik dat dit bestuur de bestreden beslissing heeft genomen, kan met deze gegevens geen rekening worden gehouden. ”

(RvV-CCE, FAQ, <https://www.rvv-cce.be/nl/faq>. geraadpleegd op 3 februari 2022)

Gelet op het feit dat verwerende partij ten tijde van de kwestieuze beslissing dd. 15 december 2021 zich niét op enig inreisverbod heeft beroept, en hier aldus impliciet afstand van heeft gedaan, kan hiermee in huidige procedure ook géén enkele rekening mee worden gehouden. Met de argumentatie van verwerende partij in haar nota dd. 19 januari 2022 kan bijgevolg geheel geen rekening gehouden worden.”

Verzoekster wijst vooreerst op het feit dat niet in de bestreden beslissing maar voor het eerst in de verweernota melding wordt gemaakt van het nieuw element, zijnde het inreisverbod van 2013 en dit terwijl wel werd verwezen naar het bevel om het grondgebied te verlaten van 17 mei 2013. Verzoekster meent dat verweerder geen nieuwe elementen mag aanhalen voor de Raad gezien de Raad enkel een wettigheidscontrole uitoefent en verder dat aangezien de gemachtigde in de bestreden beslissing op geen enkel moment ingaat op het inreisverbod, dit uiteraard zou impliceren dat de gemachtigde van het inreisverbod heeft afstand gedaan.

De Raad kan niet aannemen dat het inreisverbod van 2013, dat blijktens het administratief dossier aan verzoekster werd ter kennis gebracht op 22 oktober 2013 een "nieuw" element zou betreffen. Het gaat om een gegeven dat aan verzoekster in het verleden werd ter kennis gebracht. Weliswaar is het een correcte vaststelling dat de gemachtigde in de bestreden beslissing zelf niet naar dit inreisverbod heeft verwezen, doch dit houdt niet in dat verzoekster geen kennis had van dit gegeven en dit houdt niet in dat de gemachtigde in de verweernota niet naar dit inreisverbod zou mogen verwijzen om het actueel belang bij het beroep in vraag te stellen. Het actueel karakter van het belang houdt immers in dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nr. 254).

Verder kan de Raad ook niet volgen dat zou blijken dat, aangezien de gemachtigde in de bestreden beslissing geen melding heeft gemaakt van dit inreisverbod, ervan moet worden uitgegaan dat de gemachtigde impliciet afstand van dit inreisverbod heeft gedaan. Het eventueel verstrekken van een toestemming, machtiging of recht op verblijf zou kunnen aanvaard worden als een impliciete opheffing van het inreisverbod, doch verzoekster heeft in België sedert de kennisgeving van het inreisverbod nooit een degelijke toestemming, machtiging of recht op verblijf gehad.

Waar verzoekster erop wijst dat ze in de mogelijkheid moet zijn om zich te verweren in rechte tegen dit argument van verweerder en het standpunt van verweerder moet kunnen begrijpen, kan zij gevolgd worden. Echter verzoekster heeft die mogelijkheid gehad en hiervan gebruik gemaakt. Zo blijkt ook dat ze zich in de synthesesamenvatting heeft verdedigd tegen deze exceptie in de verweernota en ook op zitting heeft verzoekster die mogelijkheid gekregen, zodat de rechten van verdediging of het recht op een eerlijk proces zijn gewaarborgd.

Het verweer van verzoekster kan geen afbreuk doen aan de opgeworpen exceptie.

Het beroep is onontvankelijk wegens gebrek aan belang.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES